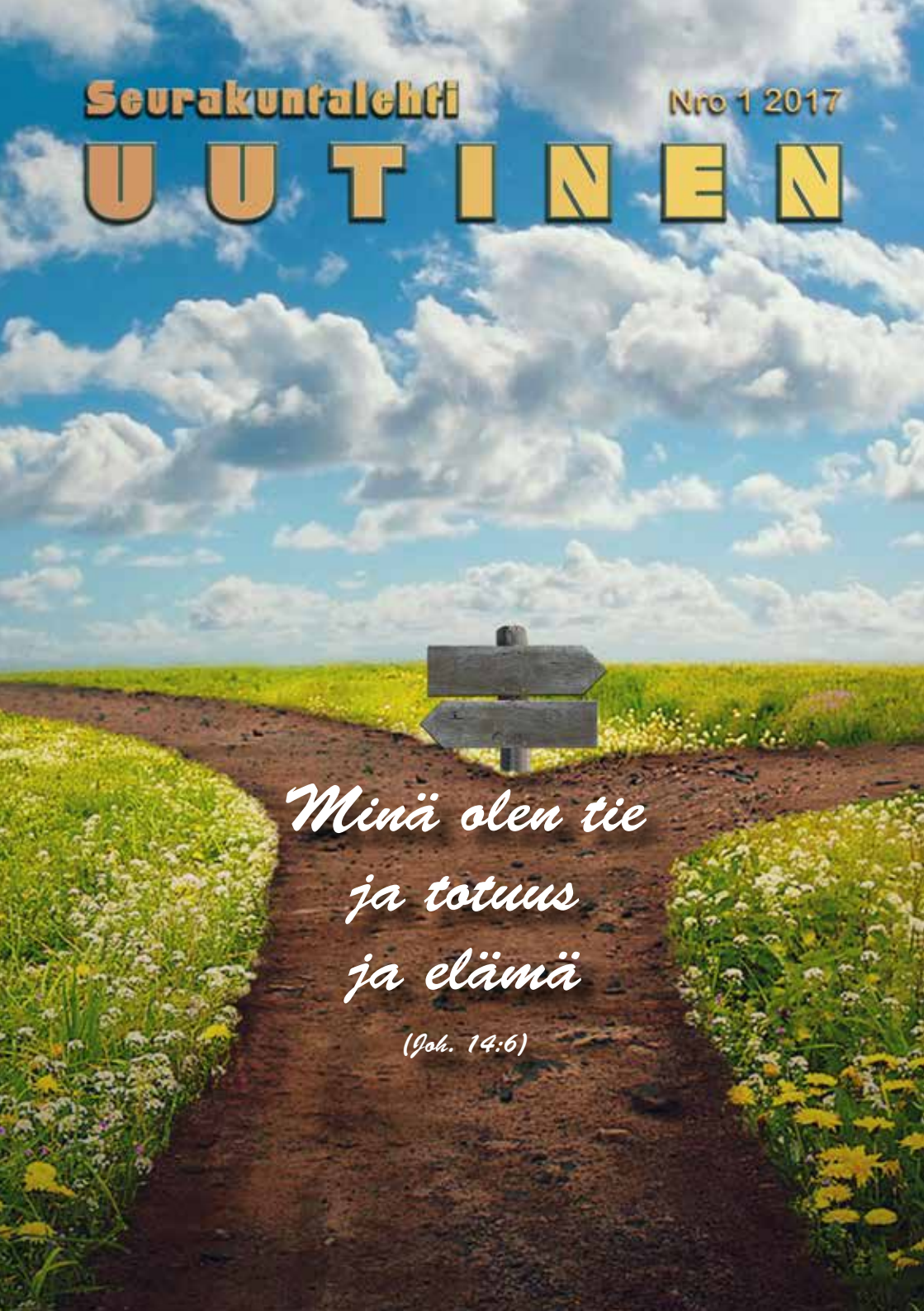

Seurakuntalehti

Nro 1 2017

UUTINEN

*Minä olen tie
ja totuus
ja elämä*

(Joh. 14:6)

TOIMITTAJAN PALSTA

Olin todella iloinen, kun Rauli nosti paimenen palstansa esille seurakuntamme (ja yhteiskuntamme) unohdetun voimavaran – vanhukset. En kylästy kuuntelemaan iäkkäämpien henkilöiden kertomuksia elämässä vaiheista, suorastaan rakastan kuunnella niitä, sillä niistä oppii niin paljon. Nykyään eri sukupolvet ovat vieraantuneet toisistaan, joten tieto ja taito eivät enää automaattisesti siirry nuoremmalle sukupolvelle. Koko yhteiskunta menettää siinä arvokasta pääomaa.

Meillä on niin valtava Jumala, jolle mikään ei ole mahdotonta. Kun Hän puuttuu asioihin, lääkärit saavat ihmetellä, miksi mittareiden lukemat näyttävät aivan toista kuin niiden pitäisi.

Kristina ja Jalmari ovat sen kokeneet elämässään.

Viinapullot ja tupakka-askit saivat jäädä, kun vasemmistolainen jumalankieltäjä tuli uskoon. Tänä päivänä Paavo ja Helkky saavat yhdessä palvella Jumalaa.

Erittäin suosittu enkelijuhla on taas tulossa. Voitte lukea tarkemman ilmoituksen siitä lehden sisäsivulta.

Pastalounaat olivat aiemmin tarkoitetut lapsiperheille, mutta nyt saamme kaikki osallistua niihin. Kokouksen jälkeen ei ole kiirettä kotiin syömään vaan saamme nauttia valmiiksi katetusta pöydästä. Lisää infoa lehdessä.

Minulle kerrottiin tositarina jatkosodan ajalta. Rakastan eläimiä ja itkin kuullessani kertomuksen Mielikki-nimisestä lehmästä. Lukekaapa, mitä tapahtui kauan sitten...

Siunattua Pääsiäistä teille kaikille!

Leena El Rafie

PAIMENEN PALSTA

Vanhukset – syrjittyjä vai esikuvia?

Kun jokin aika sitten menin ostamaan itselleni paikallisliikenteen kausilippua, minulta yllättäen kysyttiin: Haluatko täysihintaisen lipun, vai ...? Ensin en ymmärtänyt kysymystä,

mutta tovin harkittuani ymmärsin, että olin ylittänyt maagisen rajan: Kysyjä epäili olinko eläkeläinen, vai ihan tavallinen ihminen, jonka arvo vielä mitattiin täysihintaiseksi!

Laahaavin askelin jatkoin matkaani suoraan toimistomme kiillotetun peilin eteen. Kuinka toivoinkaan, että kassaneidin erehdyksen syytä olisi ollut trimmaamatta jäänyt partani tai pesemättömät hiukset. Mutta ei ollut, syy vanhuuteeni näkyi ”trip-pimittarista”. Kaiken kukkuraksi hiekkavaluu päivä päivältä yhä nopeammin tiimalasini seinämiä pitkin alas, mitä vanhemmaksi tulen.

Vanhetessani olen myös huomannut, miten yhä useammat seurakuntamme kokeneista eläkeläisistä istuvat toimettomina. Kukaan ei ole heistä kiinnostunut, harvat ovat ne, jotka vaivautuvat heidän kanssansa edes keskustelemaan. Kuitenkin monet heistä ovat korkeasti koulutettuja, menestyneitä ihmisiä, jotka ovat työskennelleet vaativissa ammateissa, ennen kuin unohdimme heidät toimettomina kirkkomme ”lehtereille”.

Koko länsimainen yhteiskuntamme on rakennettu niin, että työmarkkinat huutavat nuoria, mieluummin alle neljäkymppisiä, tehokkaita, stressinkestäviä ihmisiä tuotanto-

prosessien rattaisiin. Kokemusta ei arvosteta, koska koko ajan muutetaan rutiineja, systeemejä, tapoja. Ennen kuin jokin uudistus on viety läpi, jo suunnitellaan uutta muutosta. Vanhat rakenteet tuhoetaan, ennen kuin uudet

toimivat. Siksi tarvitaan koko ajan uutta verta yhteiskuntamme kalkkeutuneisiin suoniin.

Esikuvani, idolini

Milloinkaan en unohda, kuinka Boråsin saarnaaja Veikko Lähde lähes kuusikymppisenä lähti meidän pikkupoikien kanssa Sjöbovalle pelaamaan jalkapalloa. Vaikka hän oli nuoruudessaan pelannut Rosenlewin joukkueessa, ei hän kaikessa pysynyt vauhdissamme, mutta kokemuksellaan hän korva-

”Jotkut kuolevat ja unohtuvat, toiset taas vain vaeltavat pois – jonnekin – mutta heidän esimerkkinsä jää!”

si muut puutteensa. Hänen viisaat neuvonsa ja kommenttinsa rohkaisivat meitä niin, että kun sitten sunnuntaisin tulimme kirkkoon, kuuntelimme hänen saarnojaan ihan eri tavalla kuin aikaisemmin.

Muistan myös, miten Niilo Yli-Vainio kuljetti minua ja ystävääni Eero Kangasta autollaan ympäri Pohjanmaata näyttäen kotiseutujansa ja soitellen mielimusiikkiansa auton stereoista. Nämä uskonsankarit uhrasivat kallista aikaansa meille nuorille, kasvattivat meitä opissa ja nuhteessa, antoivat tärkeitä ohjeita elämän tielle. Näin heidän askelmerkkinsä johdattivat meitä eteenpäin. Persialainen runoilija Saadi on sanonut: ”Jotkut kuolevat ja unohduttavat, toiset taas vain vaeltavat pois – jonnekin – mutta heidän esimerkkinsä jää!”

Menneisyyden rauniot ovat usein kauniimpia kuin kauneus itsessään. Siksi haluaisin, että antaisimme enemmän huomiota vanhuksillemme – piirtäisimme heidän nimensä ”hiekkain”, ennen kuin laineet huuhtovat heidän viisaat neuvonsa pois, ennen kuin heidän hetken näkynyt savunsa haihtuu ...

Näetkö ympärilläsi suuren pilven todistajia? Osaammeko käyttää heidän kallista pääomaansa niin, että

voisimme siirtää heidän kokemukseensa ja viisautensa myös tuleville sukupolville?

Rauli Lehtonen

JUMALANKIELTÄJÄSTÄ USKOVAISEKSI

Paavo Viita on seurakunnan päivävapaiden-ryhmän vetäjä, ja Helkky - vaimo huolehtii tärkeästä sosiaalisesta kanssakäymisen ja tutustumisen muodosta eli siis kahvihetkestä. Paavo korostaa, että tapaamisten tarkoitus ei ole olla hengellinen kokous vaan yhdessäoloa, jonne kaikki päivällä vapaana olevat ovat tervetulleita klo 11-13. Yhteinen kahvihetki on puolessa välissä tapaamista. Pariskunta suunnittelee

sinne ohjelmaa: leikkejä, runonlausuntaa, musiikkia. Myös Jumalan sanaa pidetään esillä, ja jos jollakulla on kerrottavaa toisille, siihenkin annetaan mahdollisuus. Martti Londén, Seppo Moderus ja Viktor Valentin ovat oiva apu säästyksessä, kun lauletaan tuttuja vanhoja hengellisiä lauluja. Osallistujien määrä pyörii hieman alle kolmessakymmenessä, ja uusia tulijoita toivotaan hartaasti. Ei tarvitse olla seurakunnan jäsen eikä edes uskovainen

tullakseen mukaan, puhumattakaan iästä. Reilu vuosi sitten eräs henkilö tuli siellä uskoon.

Juhannustanssit

Palataanpa hieman ajassa taaksepäin. Miten Jumala on ohjannut heidän askeleitaan tähän päivään?

Satakunnan eri naapurikylistä kotoisin olevat nuoret olivat menossa juhannustansseihin eri porukoissa, kun he näkivät toisensa ohimennen. Paavon nähdessään Helkky toteusi: ”Tuossa menee minun mieheni.” Paavo puolestaan oli ajatellut: ”Tuon tytön menen hakemaan tanssiin.” Mutta hän joutui sitten vähän etsiskelemään tuota tyttöä, joka viimein löytyi naapurikylän tansseista. Siitä se alkoi...

Helkky oli kasvanut uskovaisessa kodissa ja heillä majoittui usein kiertäviä saarnaajia ja evankelisojia. Hän muistaa Jumalan kutsuneen häntä erikoisesti 11-12 vuotiaana, mutta se jäi siihen ilman ratkaisun tekemistä. Paavolla taas oli vasemmistolaispoliittinen tausta jo kotoa, ja hän oli aktiivinen puoluekokouksissa käyjä. Niissä piireissä kiellettiin Jumalan olemassaolo tyystin. Pariskunta perusti perheen, mutta 60-luvun lopulla Suomessa oli taloudellisesti ankeaa ja Paavo oli välillä työttömänä. Helkyn veli oli

muuttanut Ruotsiin ja hän houkutteli Paavoja lähtemään sinne töihin. Paavo oli juuri saanut töitä Suomesta, kun hän meni ottamaan lopputilin ja ilmoitti lähtevänsä Ruotsiin. Siinä hänelle päiviteltiin, miten hän oikein selviäisi siellä.

Korkeampi tuntipalkka 10 kruunua ja 50 äyriä

Pienessä kylässä kasvaneen Paavon silmät olivat ihailusta selällään, kun Svea Jarl - laiva saapui Skeppsbronille Tukholmaan sunnuntai-iltana 10.8.1969. Hänen mielestään kaikki oli niin kaunista ja yllälistä. Töihin pääsi nopeasti käsiksi Väsbysssä sijainneeseen Optimus-nimiseen yritykseen. Tulkin avulla hänelle kerrottiin, että työ on liikaista ja raskasta, ja siksi palkka on hieman korkeampi - 10,50 kr tunnilta! Kun Paavo sai voipaperista tehdyn kahden viikon tilipussin käteensä ja katsoi sen sisältöä, hän oli varma, että oli tullut laskuvirhe. Pussissa oli isoja seteleitä. Eihän kahdessa viikossa voinut mitenkään tienata noin paljon, kun Suomessa tuntipalkka oli ollut 3 markkaa ja 10 penniä! Palkka tarkistettiin Paavon pyynnöstä, mutta mitään laskuvirhettä ei ollut tapahtunut.

Yrityksellä oli tarjota vain poikamiesasuntoja, joten Helkky joutui jäämään pojan kanssa Suomeen

vanhempiensa luokse, kunnes Paavo sai järjestettyä asunnon.

Helkyn kokemus Ruotsiin tulosta oli aivan toisenlainen kuin Paavon.

Hän oli pettynyt saapuessaan satamaan ja ihmetteli, mihin korpeen hänet oli oikein tuotu (Kapellsjärvin satama), koska hän oli odottanut jotain paljon suurempaa ja hienompaa.

Perheeseen syntyi toinenkin poika ja Helkky oli ensin kotona lasten kanssa. Myöhemmin hän sai iltaisin töitä siivoojana samassa yrityksessä, missä Paavo oli päivällä töissä. 5-6 vuoden ajan pariskunta moikkasi toisilleen

ovella, kun Paavo tuli töistä kotiin huolehtimaan lapsista, ja Helkky vuorostaan lähti töihin. Kumpikin aloitti täysin kielitaidottomana mutta työssä oppi ruotsia. Paavo vaihtoi myöhemmin työpaikkaa ja pääsi töihin painevalimoon, missä hänellä oli mm. suuri vastuu miljoonien

kruunujen arvoisista valumuoteista. Helkky työskenteli 33 vuotta kunnan palveluksessa kaksikielisenä lasten perhepäivähoitajana.

Jumala kutsuu

*On suuri rikkaus
saada synnit
anteeksi ja saada
uusi elämä, saada
palvella niillä
avuuilla, jotka on
saanut, ja käydä
edeltä
valmistetuissa
teoissa.*

Paavo ei oikein tykännyt, kun Helkky alkoi käydä hengellisissä tilaisuuksissa, sillä hänellä itsellään oli vakaumus, että Jumalaa ei ole olemassa. ”Mihin sitä mennään?”, oli kysymys Helkkyelle kotoa lähtiessä ja sitten taas: ”Mistä tullaan?”, kotiin palatessa. Sitten vielä varoitus: ”Älä usko, ne valehtelee!” Puolisen vuotta myöhemmin vasta pa-

rin päivän päästä uskoontulostaan Helkky uskalsi kertoa siitä miehelteen, johon tämä tokaisi: ”Miten olet antanut pettää itsesi, koska ei ole Jumalaa.” Paavo ajatteli, että ei semmoisessa avioliitossa voi olla, kun toinen uskoo ja toinen ei.

Suomalainen uskovainen maalari tuli tekemään heille vuosiremonttia ja Paavo syynäsi tarkkaan, osasiko tämä varmasti tehdä kunnan työn. Moitetta ei löytynyt hakemallakaan, ja maalari kutsui myös hengellisiin kokouksiin. Pitkäperjantaiksi Paavo oli varannut 75 cl viinapullon, kun tuska oikein alkaa painaa päälle. Hän sanoi, ettei voi mennä Helkyn viereen nukkumaan, koska tämä oli niin pyhä, heitti tyynynsä keittiön pöydän alle ja pani oven lukkoon. Viinapullo (40 % alkoholia) tyhjeni yön aikana kuudessa tunnissa, mutta aamulla Paavolla ei ihmeekseen ollutkaan pää kipeä, kun hän heräsi keittiön lattialla. Elettiin vuotta 1977 ja toisen pääsiäispäivän iltana Paavo itketti niin kovasti, että hän päätti menevänsä aamulla lääkäriin, mutta Helkky totesi: ”Jumala kutsuu sinua. Anna elämäsi Jeesukselle!” Väsbysssä oli tuolloin saarnaajana Pekka Helles. Paavo oli kiukuinen eikä halunnut ketään uskovia tulevan kotiinsa, mutta tuska oli niin kova, että saarnaajalle soitettiin myöhään illalla ja hän tuli kotiin. Paavo kertoo, että Pekan nähdesään aivan kuin rautahaarniska putosi hänen päältään...

Eroon tupakasta

Paavon isä oli tupakoinnin seurauksena kuollut keuhkohtaumaan. Paavo aukaisi tupakka-askin. Hän

otti tupakan, mutta se maistui pahalle. Hän yritti vielä uudestaan, mutta häneltä tuli melkein oksennus. Tupakka-aski lensi roskakoriin, josta Helkky poimi sen, jos sattuisi vaikka tulemaan uudelleen tarve. Mutta sitä ei enää tarvittu. Jumala oli vapauttanut tupakan himosta!

Paavo oli mukana perustamassa johtoryhmää Väsbysin ja Risto Rantasen kehotuksesta hän lähti syksyllä 1979 Katinalaan Raamattuopiston kurssille. Paavo palveli ruotsalaisen helluntaiseurakunnan vanhimmistossa Väsbysissä siihen saakka, kunnes suomalainen seurakunta perustettiin sinne 80-luvulla. Sydäninfarktin jälkeen lääkäri määräsi hiljentämään tahtia.

Helkky oli hoitanut kirjamyyntiä 23 vuotta. Kun seurakunta lakkautettiin, Paavo ja Helkky siirtyivät Finska Filadelfiaan Tukholmaan. Paavo palvelee uhrinkantajana ja vahtimestarina. Hän on harmissaan siitä, että vahtimestaritalanne joskus tahtoo olla muutaman henkilön harteilla, kun vuoroista ei aina pidetä kiinni. Helkky palvelee keittiöllä kokousten aikana joka viides viikko. Tässä yhteydessä mainittakoon, että kahvitarjoilusta kertyvät varat menevät suoraan lähetystyöhön ja tarkoitus on, että tätä palvelua ei käytettäisi hyväksi ilmaiseksi. Tässä on hyvä mahdollisuus olla mu-

työtä voi myös harjoittaa tarjoamalle kahvit lähimmäiselle.

- On suuri rikkaus saada synnit anteeksi ja saada uusi elämä, saada palvella niillä avuilla, jotka on saanut, ja käydä edeltä valmistetuissa teoissa.

Näin ihmeellisesti Jumala johdattaa ihmisen elämää ja Hänelle on mahdollista saada ateisti uskomaan.

kana lähetystyössä kustantamalla oman kahvinjuontinsa. Laupeuden-

Kuva ja teksti
Leena El Rafie

ENKELIJUHLA

Tervetuloa kaikki lapsiperheet ja isovanhemmat lastenlasten kanssa enkelijuhlaan lauantaina 11. maaliskuuta klo 12- 14!

Aloitamme pikkupurtavalla, katsomme näytelmän, käymme eri asemilla, joissa kivoja tehtäviä, opimme Raamatusta ja päätämme päivän ongintaan (fiskdamm).

Kaikki ohjaajat puhuvat myös ruotsia, joten lapset voivat ottaa kavereitaan mukaan.

Tarjoilun vuoksi ilmoita tulijoiden määrä torstaihin 9.3. mennessä Helena Hakkaraiselle puh. 076-305 8724 tai helena@finskafiladelfia.se.

Kiva kun tulette!

TAIVAALLISIA VERISOLUJA

Lindströmin pariskunta, Kristina ja Jalmari, muutti Ruotsiin vuonna 1972 ja asuu nykyään Södertäljessä. Savosta kotoisin oleva Kristina sai olla uskovaisen mummon kasvattina 14-vuotiaaksi saakka, ja mummo sai kylvää uskon siemenen sydämeen. Kun mummo sitten muutti, tutuksi tulleet taivasasiat jäivät...

Jalmari-puoliso tuli uskoon vuonna 1978, ja se suuri muutos, mikä tapahtui miehen elämässä, puhutelti Kristinaa voimakkaasti. Vuotta myöhemmin heinäkuussa Kristina itse lähti mukaan kokoukseen Döbelnsgatanille ja ajatteli, että hänestä ei ainakaan tule helluntailaista. Mutta kuinka ollakaan, hän tuli siellä uskoon!

Pariskunnan mottona uskonelämässä on aina ollut: Tuntuu miltä tuntuu tai ei tunnu. Uskonelämän ei saa perustua tunteisiin vaan lujaan luottamukseen siihen, että Isä antaa voimaa ja vahvistaa.

Jumala siunasi pariskunnalle viisi lasta, jotka kaikki ovat uskossa ja kymmenestä lapsenlapsesta jo kolme on käynyt uskovien kasteella.

Omat lapset opetettiin aikoinaan olemaan mukana seurakunnassa. Mummon esirukousten siunaus lepää suvun yllä. Kristinan ainoa veli kuoli melko nuorena onnettomuudessa. Uskomattomalle isälle ja äidille ainoan pojan menetys oli tietysti järkyttävää ja Kristina itsekin kyseli mielessään, että miksi näin sai tapahtua... Äiti tuli sitten uskoon 78-vuotiaana.

Isä, esirukousten lapsi, sairastui ja oli jo lähellä kuolemaa. Omaiset hälytettiin sairaalaan. Siellä hänen puolestaan rukoiltiin. Isä oli pian sen jälkeen pystyssä ja halusi ruokaa. Kuolemaisillaan oleva potilas lähti kävelemään! Jumala oli parantanut hänet ja antoi hänelle vielä useamman vuoden lisääikää. Hänkin oli 78-vuotias tullessaan uskoon.

2000-luvulla Kristina meni aivan valkoiseksi ja oli hengästynyt. Sairaalassa hänellä todettiin veren hemoglobiiniarvoksi vain 73! Saarnaaja Birger Skoglund oli käymässä Södertäljessä ja eräässä kokouksessa hän sai tiedon sanat Kristinan sairaudesta ja sen paranemisesta. Kristinan puolesta rukoiltiin ja hän *tiesi* olevansa terve. Ei mitään tunteita. Hän soitti parantumisestaan lääkärille. Tämä arveli potilaan menneen sekaisin ja ehdotti, että he juttelisivat asiasta. Mitattaessa veren hemoglobiiniarvo oli nyt 144! Mittaria vaihdettiin pariinkin kertaan mutta tulos oli sama - melkein kaksinkertaistunut entisestä lukemasta. Kristinalle vahvistui, että hän oli saanut *taivaallisia* verisoluja.

Pariskunta palvelee yhdessä Jumalaa lähimmäisten parissa. He ovat nähneet ihmisten paranevan, tulevan uskoon ja olleet saattamassa useampia viimeiselle matkalle

kuolinvuoteen ääressä. Kristina on pitänyt pyhäkoulua yli kymmenen vuotta ja on mukana rukousryhmässä. Perheen poika Aleksi aloitti evankelioimisen jo muutaman vuoden ikäisenä. Vuosikaudet Aleksi luki Raamattua ja todisti naapurin sedälle. Setä tuli usein soittamaan perheen ovikelloa ja pyysi Aleksia tulemaan ulos juttelemaan kanssaan ja lukemaan hänelle Raamattua. Setä tuli uskoon tämän evankelioinnin seurauksena, niin hän itse kertoi.

Kristinan ja Jalmarin ei ole tarvinnut itkeä lastensa perään, mikä on niin tavallista tänä päivänä.

Tulee mieleeni se vanha sananlasku: Omena ei putoa kauas puusta.

Teksti ja kuva **Leena El Rafie**

KOTIINPÄIN

Tosikertomus jatkosodan ajalta eräästä evakkoperheestä:

Sodan jaloista oli lähdettävä niin kii-reesti, että lehmät jäivät navettaan. Kun perhe sitten palasi evakosta takaisin kotiseudulle, emäntä meni ilmoitettuun paikkaan etsimään lehmiänsä, jotka suomalaiset sotilaat olivat ottaneet talteen. Ne löytyivät, koska ne tunnistivat emäntänsä äänen, kun hän kutsui niitä nimeltä. (Jes. 1:3 *Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne, minun kansani ei ymmärrä.*) Lähdettiin kotimatalle. Kun tultiin tienhaaraan, Mielikki, kotona syntynyt lehmä, ei suostunut menemään sinne, mihin sitä yritettiin viedä polkua pitkin, vaan se ryntäsi juoksuun häntä suorana toinen lehmä perässään suoraan suon poikki – kotia kohti. Perheen tytär juoksi perässä ja yritti pysyä vauhdissa mukana.

Mielikki juoksi suoraa päätä kotipihalle, sinne missä navetta oli ennen ollut, ja meni entisen oviaukon kohdalta omalle paikalleen seisomaan. Vain rauniot olivat jäljellä navetas-ta, mutta lehmä tiesi, missä sen oma

paikka oli ja mistä siihen mentiin. Ei mistä tahansa, vaan oviaukosta. Joh 10:9 Jeesus sanoo itsestään: *”Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu...”*

Kuinka usein me elämässämme tulemmekaan erilaisiin tienhaaroihin. Monet tienviitoista ovat hyvinkin houkuttelevia, värikkäitä ja puoleensa vetäviä. Tiet ovat leveitä asfaltoituja teitä, joita voi ajaa lujaa, ja saattaa olla joskus vaikeaa valita se oikea suunta, kun on niin paljon vaihtoehtoja. Me haluamme päästä nopeasti ja vaivattomasti perille, joten valitsemme mieluummin sen leveämmän tien.

Raamattu kuitenkin ilmoittaa, että leveä on se tie, joka vie kadotukseen, ja monet sen valitsevat. Meidän tulee kuitenkin mennä ahtaasta

portista sisälle ja se tie on kapea, eikä sitä ole helppo kulkea. Se on polku, jolla voi usein kompastua, koska se on epätasainen ja hidas kulkea. Mutta se on se ainoa oikea tie, joka vie perille; katse kiinnitetynä suoraan päämäärään, meidän taivaalliseen kotiimme, jonne olemme matkalla. Lue Matt. 7: 13 -14.

Kyllä sielunvihollisella on keinonsa yrittää saada meitä poikkeamaan pois tutulta polulta. Väkisin se yrittää kiskoa meitä väärään suuntaan, mutta meidän tulee tehdä niin kuin Mielikki-lehmä, panna jalat haraan ja kieltäytyä seuraamasta toisia, repäistä itsemme irti sen otteesta ja juosta pois. Vaikka kaikki menisivät eri suuntaan, minä seuraan Vapahtajani ääntä. Tienristeyksissä on paljon eksyneitä, jotka kyselevät oikeaa suuntaa. Matt 22:8-9 *Sitten hän sanoi palvelijoillensä: Häät ovat valmistetut, mutta kutsutut eivät olleet arvollisia. Menkää siis teiden risteyksiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte.* Meidän tehtävämme on siis mennä ja neuvoa toisia valitsemaan se oikea vaihtoehto, se oikea polku, jota lähteä kulkemaan.

Niitä evakkomatkoja saattaa tulla, jolloin lähdemme pois tutulta polulta, mutta meitä kutsutaan takaisin, omalla nimellä.

On vain kysymys siitä, tunnistammeko me sen äänen, joka meitä kutsuu. Se ääni on lempeä ja täynnä rakkautta. Mutta on niin paljon muita ääniä, jotka kuuluvat paljon kovempaa, ja vaativat huomiotamme. Raamattu kehottaa, että jolla korvat on, se kuulkoon. Meidän tulee siis aktiivisesti olla kuulolla.

Meidän taivaallinen Isämme on hienotunteinen. Hän ei pakota meitä mihinkään, vaan meillä on oma tahto ja vapaus valita.

Leena El Rafie

Pastalounas

Sunnuntaina 26.2., 19.3. ja 23.4. kokouksen jälkeen tulemme järjestämään pastalounaan, johon kaikki seurakuntalaiset ovat tervetulleita osallistumaan. Lapset saavat syödä ilmaiseksi, mutta aikuiset maksavat 50.- kr hengeltä.

Lounaaseen sisältyy: Ruoka, juoma, näkkileipä, kahvi/tee + pikkuleipä.

Näin sinun ei tarvitse kiirehtiä kokouksen jälkeen nälissäsi kotiin, vaan pöytä on katettuna, ja voit rauhassa jäädä rupattelemaan tuttujen kanssa.

Tulevia tapahtumia

Maaliskuu

- La 11.3. klo 12-14 Lasten enkelijuhla
La 11.3. klo 18 Martti Kallionpää ja Raimo Karmitsa
Su 19.3. klo 11 Lähetyskokous. Rinkebyn kansainvälisen seurakunnan pastori Oral Hatava puhuu. LÄHETYSMYYYJÄISET.
Su 26.3. klo 11 Kari Paakin eläkkeellesiirtymis-juhla

Huhtikuu

- La 1.4. Sisarten päivä. Tuija Valtonen.
klo 18 yleinen kokous (avoin kaikille)
Su 2.4. klo 10 Asiakokous
klo 11 **Ehtoolliskokous.** Timo Hakkarainen
La 8.4. klo 12 Rukouslauantai
To 13.4. klo 18 Getsemane-ilta
Pe 14.4. klo 11 Pauli Kemi Agape-seurakunnasta
La 29.4. klo 18 Boråsin helluntaiseurakunnan kuorovierailu.
Timo Pellinen. LÄHETYSMYYYJÄISET alkaen klo 15.
Su 30. 4. klo 11 Boråsin kuoro ja Timo Pellinen
LÄHETYSMYYYJÄISET

Toukokuu

- Su 7.5. klo 10 Asiakokous
klo 11 **Ehtoolliskokous**
La 13.5. klo 12 rukouslauantai

25.- 27.5. Konferenssi Södertäljessä

Muutokset ovat mahdollisia.

Tervetuloa tilaisuuksiin!

FINSKA FILADELFIA

Tukholman suomalainen helluntaiseurakunta

Käyntiosoite	Västberga Allé 9, Hägersten
Postiosoite	Box 42105, 126 14 Stockholm
Kotisivu	www.finskafiladelfia.se
Sähköposti	info@finskafiladelfia.se
Toimistopuhelin	08-642 54 83
Toimistoajat	ma-ke klo 8.30-15
Pastorit	Timo Hakkarainen 070-754 24 26 timo@finskafiladelfia.se Rauli Lehtonen 070-961 18 99 rauli.lehtonen@gmail.com Reijo Tiainen 070-928 44 33 reijo@finskafiladelfia.se

Maahanmuuttajatyö ja lapsityö

Helena Hakkarainen 076-305 87 24
helena@finskafiladelfia.se

Vankila- ja katutyö **Kari Paakki** 073-915 74 98
misterkari77@gmail.com

Konttoriasiat **Seija Schwartz** 076-178 79 57
seija@finskafiladelfia.se

Kymmenykset ja lahjoitukset helposti suoraan pankkitilille
Seurakuntakassa: BG 5556-8513

Rakennus/bygg BG 5556-8513

Lähetyskassa: BG 5704-0503

Finska Filadelfia Flyktingarbete: BG 256-5588

Seurakunnan Swish-numero: 1230428789

Muita vastuuhenkilöitä **Kirjamyynä – Bokas Center**
Reijo Tiainen 070-928 44 33
bokas@finskafiladelfia.se

Ystäväpalvelu Anja Krank 08-779 89 44,
Anne-May Malila 08-760 41 18

Vastaava toimittaja:

Leena El Rafie, leena@steps.se
070-4715023

Taitto: Kaisa Franzén

Seuraava lehti ilmestyy 4.6.
Materiaali toimittajalle viimeistään 14.5.